

Меч Юди або окупаційний полон Балаклії

Олексій Поцелуйко

[Завантажити книгу "Меч Юди або окупаційний полон Балаклії" українською мовою](#)

[Скачать книгу "Меч Иуды или оккупационный плен Балаклеи" на русском языке](#)

Далі фрагмент книги без ілюстрацій.

Бо не хочемо, браття, щоб не відали ви про нашу скорботу, що в Азії трапилась нам, бо над міру й над силу були ми обтяжені, так що ми не надіялися навіть жити. Та самі ми в собі мали присуд на смерть, щоб нам не покладати надії на себе, а на Бога, що воскрешує мертвих, що від смерти такої нас визволив і визволяє, і на Нього й покладаємося, що й ще визволить Він, як поможете разом і ви молитвою за нас, щоб за дар ласки, що нам виявлений багатьма, багато-хто дяку складали за нас. Бо це нам хвала, свідчення нашого сумління, що в святості й чистості Божій, не в тілесній мудрості, але в Божій благодаті жили ми на світі, особливо ж у вас.

2 до Коринтян 1: 8-12

Пролог

Інформація, викладена у цій книзі, є документальним нарисом подій, що відбувались в окупованому місті Балаклії внаслідок повномасштабного вторгнення збройних сил російської федерації на територію України під егідою, озвученою місцевому російському електорату, як проведення "специальної ваєннай аперації", а насправді ж — найбільш жорстокою та підлою війною з часів Другої світової. Книга написана від першої особи у стилі щоденника, містить фотографії, посилання на відеоматеріали та статті в мережі Інтернет, спогади безпосередніх свідків, творчий плач мешканців міста, які відчули на собі окупаційний полон, у формі віршів, а також загальновідомі факти, співучасниками яких неволею стали тисячі пересічних українців.

Присвячується коханій дружині Анюті, синам Нікіті та Кірілу, а також батькам з надією ще побачитись, з вдячністю до всіх тих, хто разом з нашою країною переживав ці доленосні, але титанічно важкі дні війни та окупації.

Життя до...

Балаклія — українське містечко у Харківській області з населенням приблизно

тридцять тисяч мешканців, розташоване у мальовничому місці, оточене лісами та річками. Життя йшло своїм звичаєм, кожен поспішав на роботу, діти йшли до шкіл, малюків вели до дитячих садків. Працювали ферми, заводи, сіялися поля, потроху перетворювалося й саме місто. Майже у кожному дворі рясніли дитячі майданчики, у багатьох місцях були встановлені вуличні спортивні тренажери та обладнані футбольні мініполя, закінчувалася реконструкція Палацу спорту, а у парку працював гарний фонтан із підсвічуванням, біля якого вечорами грало вуличне фортепіано.

У місті лагодилися дороги, по всіх вулицях проводилося сучасне освітлення, розширювали супермаркет і розбудовували магазини. Здавалося б, життя вирує, інфраструктура за довгі роки нарешті виходить на новий рівень, і нічого не віщувало лиха...

Хоч і віщувало, але в це мало хто вірив, навіть і зараз важко усвідомлюється.

Та "немає нічого нового під сонцем", — як казав Екклезіяст. І цього разу гріх Каїна, що полягав у вбивстві невинного брата Авеля, повторився з усією жорстокістю, будучи пророчо передбаченим ще в Євангелії від Матвія: "І віддасть на смерть брата брат... про війни почуєте, і про воєнні чутки... бо повстане народ на народ, і царство на царство".

Раптово, ніби вривається до теплої зимової хати, наперекір усьому, і навіть заскленій перешкоді, жахливо пронизуючий огидний вітер, непрохано й мерзотно вторглася до рідного дому українців ненависна всіма, крім душогубців, війна.

24 лютого 2022 року приблизно о 5 годині ранку за Київським часом російські окупаційні війська увійшли на територію восьми областей України, одночасно розпочавши вторгнення з півночі, сходу та півдня.

Одним із перших, обраних російською армією для захоплення, у напрямку Харківської області стало місто Балаклія.

Величезна колона військової техніки вирушила у бік Балаклії.

Мирні мешканці, побачивши російську військову техніку й озброєних солдатів, намагалися врятувати та захистити насамперед жінок і дітей, шукаючи укриття в сусідніх містах і селах, прямуючи ближче до західної частини країни.

Дуже швидко припинилася доставка продуктів, полиці магазинів спорожніли, неможливо було знайти хліба. Оперативно у селах, селищах та містах облаштовувалися імпровізовані бомбосховища, здебільшого це були підвали шкіл і багатоповерхівок. Люди, які перебували у відрядженнях і на роботах, стрімголов поспішали додому до своїх родин, які були в небезпеці...

Перші жертви

26 лютого один із автобусів у Харкові виїхав за маршрутом у бік Слов'янського напрямку. У цей час до Волохового Яру підступали непрохані російські "асвабадітелі". Побачивши автобус, вони застосували зброю, тим самим розстрілюючи з автоматів і кулеметів звичайний міжміський автобус. Водій і семеро пасажирів загинули відразу. Військові російської федерації, які були на місці розстрілу, не давали медикам, що приїхали, зайти до автобусу, аби порохувати загиблих і надати першу медичну допомогу постраждалим. Окупанти дозволили забрати лише поранених, їх повезли до

лікарень Чугуєва та Балаклії. А тіла загиблих довго не давали забрати нікому. Лише згодом пустили старосту Волохова Яру для впізнання тіл безневинно вбитих. Там, серед загиблих, була мати нашого брата — Христич Валентина. <https://youtu.be/EoFe8HEgiFU>

Вже тоді ставало зрозумілим, що російський терор, який прийшов на землі України, лише набирає свої каральні оберти, і його географія охопить кожне містечко та село, незаконно окуповані російською федерацією.

Того ж дня батько нашого брата, Микола Полтавець, виїхав у село Яковенкове на старенькому москвичі, щоб із села забрати знайому та перевезти до Балаклії. У цей час російські війська, які стояли біля села, зупинили машину та жорстоко вбили Миколу біля його машини.